

Tu sí però jo no

written by Redacció Unilateral | 7 d'abril de 2022

Sembla que amb el Català (i els catalans) tot s'hi val i que tothom tingui dret a posar-lo en dubte. Els múltiples atacs i pretextos que l'utilitzen com a excusa per a fomentar la divisió i catalanofòbia sense complexos hauria de ser el pal de paller a l'hora de respondre als constants atacs. El govern que diu tenir tan clars els límits i de complir amb el mandat del poble –com diuen– haurien de passar del dir al fer, de manera constructiva i realista, sense tabús i sense por. No pot ser que se'ns atribueixi la culpa de tot, per sistema, i sense motius objectius. I no es pot anar de víctimes, ja que això només *empodera* els qui ataquen sense pietat i banalitzen el respecte als altres, en una societat que és diversa i falsament tolerant.

La tendència actual que a Europa i el món sencer impera, davant de la crisi, i que fa ressorgir els moviments i manifestacions extremistes, de l'extrema dreta més primària i desfermada, representa un gran perill del qual es parla arreu. Sembla un contrasentit que la societat actual **presumeixi de democràtica o bé utilitzi aquest pretext per justificar qualsevol cosa**, mentre que, per altra banda, es nega, castiga o condemna la diversitat en totes les seves manifestacions. Sembla que tot passa per davant del que es té més a prop: queda més políticament correcte mostrar-se tolerant o semblar-ho vers allò que ens pot semblar més llunyà, que per allò o aquells que tenim més a prop: és un símptoma del qual caldria prendre consciència per poder actuar en conseqüència.

Si alguns aspectes hem de tenir clars i evitar que ens confonguin o menystinguin i menyspreïn, són:

1. La persecució legal –que no legalista– del col·lectiu independentista amb penes poc fonamentades, per fets no delictius i desproporcionades.

2. La cosificació i deshumanització de les minories –en tant que grup social en minoria en un territori concret en què és lògic que una llengua nadiua i genuïna es parli –perquè on es parlarà si no?
3. La voluntat dels poders fàctics per trencar i dividir la comunitat nacional i lingüística dels Països Catalans.
4. El retrocés en els drets guanyats després de moltes dècades, tant culturalment com política.
5. La pressió mediàtica i manca d'autoritat a què ens ha abocat una política “apocada” i “amenaçada” constantment amb una discriminació negativa per un fals bilingüisme.
6. La falsa confiança en què tot el que és ha de continuar sent d'aquí en endavant perquè sí.

El sector unionista i entitats espanyolistes i d'extrema dreta titllen la immersió d'imposició, com si negués la presència i ús del castellà, quan és mentida ja que:

1. Gaudeix d'un reconeixement legal supremacista, o així es fa aplicar en detriment de la resta de llengües de l'estat, en els seus territoris d'origen.
2. Tots els cossos i òrgans polítics i de govern espanyols es creuen amb el dret i gaudeixen de total impunitat per tal de fer passar gat per llebre i, fins i tot la [Guàrdia Civil](#), interposa recursos en contra del català a l'escola, quan queda fora del seu àmbit d'actuació.
3. Les plataformes que sorgeixen com bolets com és, per exemple, Escuela para Todos recullen firmes per una escola que també vol continuar essent, a Catalunya, pels catalanoparlants, mentre que la immersió lingüística gaudeix de reconeixements fora de l'estat pel que fa a la integració i convivència d'ambdues llengües, enmig de moltes d'altres no autòctones.
4. El 1r de març el Consell de ministres va aprovar el [Proyecto Estratégico para la Recuperación 'Nueva economía de la lengua'](#), a través del qual es preveu una inversió de 1100 milions a favor del castellà via els

fons europeus, mentre que a la resta de llengües hi destinarà un 2,7% (a repartir entre els catalans, gallecs i bascs) i que, per tant, només contribueix a fomentar el monolingüisme espanyol.

5. El pes social que està guanyant i té, progressivament, que no fa perillar el que tots els escolars el coneixin, l'aprenguin i el practiquin.
6. La imposició i exclusivitat que ha tingut i manté en àmbits com la justícia, jocs i productes comercials, entre altres.
7. La catalanofòbia emprada com a eina política i secundada per grups socials que ni tan sols han volgut aprendre la llengua o a aquells pels quals no representa cap amenaça ni inconvenient l'empren –més o menys conscientment– com a violència.
8. El català és una llengua pròpia que es defensa i ha de ser defensada sense anar en contra de cap altra.
9. Les campanyes d'odi, en l'àmbit espanyol, fora i dins de Catalunya, estan molt arrelades i inculcades al llarg dels temps fins a esdevenir molt més que tòpics sinó que resulten agressions.
10. Les notícies falses nodreixen les elits que controlen els mitjans de comunicació i multinacionals en tots els àmbits.
11. El *pacte de consens* acte per modificar la Llei de Política Lingüística presentat per JxCat i consensuat amb ERC, PSC i Comuns, és una presa de pèl presentat com un guany, de què? Si el català a l'Escola és una eina de cohesió social i un tresor a preservar, i així ho consideren –segons diuen– no s'entén que hagin caigut tant baix, fet que els resta tot el crèdit, al respecte: el titubeig, falta de seguretat, renúncia i fals avenç els resta credibilitat, tot i que no en favor de l'oposició. El **text presentat estableix que el català sigui la llengua “normalment emprada” a l'escola i deixa l'ús del castellà en mans dels projectes lingüístics de cada centre educatiu.** Que no ens enganyin més: fer entra

el castellà a les escoles de forma institucionalitzada com a llengua vehicular, com a opció, representa –sense gaires elucubracions– la **retirada del català** i de la immersió, tenint en compte el pes socials del castellà i el fet que ja en l'actualitat, en moltes escoles, ja no es garantia donada la manca d'inspecció al respecte i poca seriositat en el seguiment de la seva implantació fa ja gairebé 30 anys.

No pot ser que el Català, a Catalunya, Illes Balears i País Valencià, perdi el seu caràcter de requisit per a l'accés a la funció pública, ja que no suma sinó resta: cal estar constantment vigilant davant de la voluntat d'exclusió de part dels “espanyols” als quals no s'adrecen quan ens hi inclouen. No es pot acceptar que, ara que les entitats i moviments socials, educatius i culturals, estan **prenent la iniciativa cada vegada més per normalitzar el català entre els joves** i en molts àmbits en què no tenia presència, els partits dits catalanistes –per això, no cal ser independentista sinó demòcrates– claudiquin en favor de certs *beneficis* que sembla que només els poden beneficiar de manera particular o això és el que es llegeix entre línies. Ja té delictes que sigui el portaveu dels Comuns a Catalunya qui reclami [que el català a l'escola està per sobre d'interessos partidistes](#).

En aquest **ambient hostil i divers**, entitats com [EquiLing-Cat](#). Aquesta entitat, té com a finalitat analitzar i col·laborar amb nous parlants del català i castellà per a comprendre i **poder superar les desigualtats associades al multilingüisme**, o a les diferències lingüístiques posant el focus en els nous parlants, en tant que agents de transformació sociolingüística a Catalunya i en la [consciència lingüística crítica](#) per a la igualtat sociolingüística. En paraules de Pau Vidal, durant la seva intervenció a [“Els Matins” de TV3](#): “L'empobriment de la llengua porta a l'empobriment del pensament”. A més a més, però, de la tasca dels lingüistes i sociòlegs cal tenir en compte que la Generalitat de Catalunya té la responsabilitat

de vetllar per la llengua pròpia, per què sinó qui? I, com no podria ser d'una altra manera, tot i estar sempre en la corda fluixa i sota pressió dels agents adversos espanyolistes, amb el govern que tenim i que la majoria de catalans hem anat votant: res dura eternament i la confiança es guanya amb intencions i fets. El dir i el fer han de ser conseqüents i no només omissions sinó passos enrere en l'àmbit legal i públic: jugar amb l'opinió pública per justificar les pròpies covardies o incapacitats d'acció no es pot tolerar. I ha de ser també, en l'àmbit públic, que s'han de garantir drets que en mans d'altres està clar que no estan garantits.

Cal que sorgeixi una nova classe política: un nou partit, coalició o llista que reculli iniciatives clares en defensa del català i del país, que han estat vistes com a una amenaça pels partits catalanistes tradicionals, i també cal que sorgeixin nous lideratges valents: per això, però, cal que els catalans i independentistes superin el sentiment d'inferioritat –inconscient potser, després de tants anys de submissió, més o menys sublimada– i el victimisme per afrontar la defensa que, qualsevol poble i col·lectiu ha de tenir per continuar essent, sense renunciar a tota manifestació cultural que els és pròpia i legítima; només això, juntament amb la presa de consciència de la població i les entitats que remen a favor en aquesta direcció, podrà assolir la normalitat.